

Motiv: Forvirret

Tema: En person som er inni en kinosal der det vises en film. Han vet ikke hvorfor han er der.

Form

Det er ikke rim i dette diktet og heller ikke noe struktur i verselinjene. Selv om diktet ikke har noe vanlig diktoppsett har det allikevel en slags form. Brekke bruker en "slangeteknikk". Hele diktet går liksom i en setning. Forfatteren bruker ikke punktum i diktet. Han bruker et punktum og det er helt i slutten av diktet. Dette diktet har noen likhetstrekk med SMS, han benytter seg ofte av ordknapphet. Det vi mener med det er at han bruker bare de ordene han trenger for at det skal bli en sammenheng i diktet, forfatteren bruker ikke overflatiske ord.

Diktet er på en måte delt i to deler, det konkrete (at han er i en kinosal) og det mer abstrakte (assosiasjoner). Dette diktet kan sammenlignes litt med diktet til Sigbjørn Obstfelder "Jeg ser". I begge disse diktene handler det om en person som føler at han har kommet til feil sted. De føler ikke at de passer inn og klarer ikke finne seg til rette. I dette diktet handler det om jeg personen som kommer inn i en kinosal og han forstår ikke hvorfor han er der, og hva som foregår. Når han prøver å komme seg bort havner han bare i en ny kinosal og er fortsatt en plass han ikke føler han hører hjemme.

Virkemidler

Gjentakelser: Hysj

Sammenligner: Lydene som kommer ut fra "lerretet" sammenlignes med hvinende vinsjer. Lydene fra lerretet blir altså sammenlignes med lydmalende ord.

Diktet er skrevet i jeg-form

Diktet er skrevet av Brekke som er en av de sentrale tidlig modernistene i Norge. Han tar ofte utgangspunkt i etterkrigstidas meningsløshet og opplevelsen av at språket har gått i oppløsning.

BYEN:

mulige budskap i dette diktet, og hvordan de kommer til uttrykk teksten.

Når du skal analysere budskapet i diktet, kan du stille deg spørsmål som:

Jeg-personen i «Byen» opplever angst og ensomhet, først oppe på fjellet, og senere når han kommer til byen. I motsetning til den vanlige oppfatningen på slutten av 1800-tallet om at landsbygda var et idyllisk sted, mens byen var skitten og farlig, erfarer vi i «Byen» at redsel og ensomhet kan oppstå hvor som helst, også på fjellet.

Man kan få inntrykk av at Obstfelder prøver å skildre hvordan angsten og frykten sitter inni oss, at disse følelsene ikke nødvendigvis er knyttet til et bestemt sted. Dersom man opplever angst og ensomhet, er det vanskelig å rømme, siden følelsene følger med uansett hvor man drar.

I tillegg ser vi i «Byen» hvordan ensomhet også kan oppstå selv om man er omgitt av andre mennesker: Å være sammen med andre er ikke noen garanti mot følelsen av ensomhet. Budskapet i «Byen» kan dermed sies å være at angst og ensomhet er følelser som finnes inne i menneskene, og disse kan oppstå også selv om man omgir seg med andre personer.

Obstfelder var opptatt av hva de industrielle fremskrittene gjorde med menneskene. Han beskriver en gruppe mennesker som pisker seg selv, og som nærmest har mistet seg selv, fordi de bor i byen og jager etter fremskritt.

Livet i byen skaper avstand mellom mennesker, som igjen kan føre til angst.

De som bor der, blir fremmedgjorte for seg selv og for andre. Vi kan tenke oss at Obstfelders budskap er en slags advarsel mot de kreftene som virker i byen, og som oppstår på grunn av de teknologiske og industrielle fremskrittene. Disse fremskrittene, som gjerne hylles som viktige og revolusjonerende, kan ha store kostnader for menneskene på et personlig plan, og store konsekvenser for de sosiale relasjonene

